

ἄρθρου τοῦ ἰρλανδικοῦ νομοσχεδίου ἀποτελεῖ σπουδαιότατον βῆμα πρὸς τὴν κύρωσιν τῆς ἰρλανδικῆς αὐτονομίας, ὑφ' ὅσιν ἐν γένει μορφήν συνέλαβεν αὐτὴν ἐν νῶ ὁ γηραιὸς τῶν φιλελευθέρων ἠγέτης, εὐάρεστον δὲ κατὰ πάντα ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἢ ἐν τῇ σκανδιναυικῇ χειρσόνῃσφ κατάστασις, ἀποδεικνύουσα προφάσεις μὲν τὰ ἄλλα, μόνον δὲ σκοπὸν τῆς ἀντιδράσεως τῶν Νορβηγῶν τὴν ὀριστικὴν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σουηδίας ἀπόσπασιν, δὲν παρέδχε τῇ συντηρητικῇ ἀντιπολιτεύσει τοῦ κ. Γλάδστωνος τὰ κατὰ τοῦ νομοσχεδίου αὐτοῦ ἐπιχειρήματα, ἅτινα ἠδύνατό τις νὰ φοβῆται ὅτι θὰ ἤντλουν ἀπ' αὐτῆς ὑπὲρ τῶν θεωριῶν αὐτῶν. — Ἀλλὰ καὶ ἄλλην ἔχομεν τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐκ Λονδίνου ἐνδιαφερόσαν πολιτικὴν εἰδησιν, τὴν περὶ ἐπικειμένης παραδόσεως τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς εἰς τὸν διάδοχον τῆς ἀνάσσης, ἥτις ἐνεκα τῆς ἡλικίας αὐτῆς, εἶνε δὲ ἥδη, ὡς γνωστόν, ὑπερεδωμικοντοῦτις, ὡς καὶ ἐνεκα τῆς ἐν Γερμανίᾳ ἐσωτερικῆς καταστάσεως, σκέπτεται κατὰ τὰς ἐκ τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης πρὸς τὰς γαλλικὰς ἐφημερίδας μεταδιδόμενας πληροφορίας νὰ παραιτηθῇ τὴν ἀρχὴν. Οἱ προβαλλόμενοι λόγοι, καίτοι τὸ πρᾶγμα πάντοτε ὀφειλόμεν μετ' ἐπιφυλάξεως νὰ δεχθῶμεν, ἔχουσι βεβαίως ὑπόστασιν· ἀλλὰ τοῦτοις προσθετοῦν καὶ ἕτερον ἐξ ἴσου σπουδαῖον, τὸν τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως αὐτοῦ τοῦ βρετανικοῦ βασιλείου. Ἡ ἐπὶ τὴν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν κοινοτήτων πιθανωτάτην ἐπιψήφισιν αὐτοῦ ἐξ ἴσου πιθανὴ ὑπὸ τῆς Γερουσίας ἀπόρριψις τῆς ἰρλανδικῆς αὐτονομίας θὰ παρεῖχε τὸ σύνθημα πρὸς ἐπανάληψιν τῆς ἐναντίον τοῦ γενηρακότος τούτου Σώματος ἐκστρατείας τῶν φιλελευθέρων, ἥτις θὰ ἐπέφερον ἐσωτερικὸν κλύδωνα, κατὰ τὸν ὅποιον θὰ ὑπῆρχεν ἀπόλυτος χρεῖα ἀκμαϊότερου κυβερνήτου, ὅστις μάλιστα διὰ τὰ φρονήματα αὐτοῦ νὰ δύναται εὐχερέστερον ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ὀριστικωτέρας ὑποχωρήσεως τῶν συντηρητικῶν ἀρχῶν, ἢ πρὸς τὰς ὁποίας εὐλάβεια τῆς γηραιᾶς ἀνάσσης δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοιαύτην δοκιμασίαν. Ὡς πρὸς τὴν ἐν Γερμανίᾳ κατάστασιν, αὕτη κατὰ τοῦτο δύναται νὰ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας — ἂν ἢ ἀπόφασις αὕτη ἐπαληθεύσῃ —, ὅτι διὰ τὰς ἄχρι τοῦδε ὑπὸ τῆς μάμπης αὐτοῦ παρασχεθείσας τῷ αὐτοκράτορι Γουλιέλμου συμβουλὰς, ὡς καὶ διὰ τὴν ἠθικὴν ὑποστήριξιν, ἥς ἐν Ἀγγλίᾳ ἔτυχεν ἡ γερμανικὴ πολιτικὴ, ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις ἔχει ἀναλάβει ἠθικὰς τινὰς ὑποχρεώσεις, αἵτινες ἠδύναντο ἐν κρισίμῳ ὄρα ν' ἀπαιτῶσαν ἐνέργειάν τιναν ταύτας λοιπὸν τὰς ὑποχρεώσεις πιθανὸς θέλουσα βῆναι διασκεδασθῆν ἢ ἀνασθᾶ, ἐβουλεύθη τὴν ἀποχώρησιν. — Οἱ Γάλλοι νύτῃσφ δὲν νὰ ὑποδεχθῶσι θριαμβικῶς τὸν νικητὴν τῆς Δαχομένης στρατηγὸν Δώδς, κληθέντα, ὡς γνωστόν, εἰς Παρισίους πρὸς διδασκαλίαν περὶ τῆς ὀριστικωτέρας διεκπερατώσεως τοῦ ἐν τῇ Ἀφρικῇ ἔργου, ὑπερ οὐδὲ μετὰ τὰς περὶ διαπραγματεύσεως προτάσεις τοῦ Βεχανζῆν ἀφίκετο εἰς τὸ πέρας αὐτοῦ, ὡς ἠλπίσθη. Ἐτερον πολιτικὸν γεγονός ἐνδιαφερόντος εἶνε ἡ θρυλλομένη ὡς ἐπικειμένη παραίτησις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ κ. Δεβέλ, διαφωνήσαντος πρὸς τὸν πρωθυπουργόν.

M. E. M.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ.

Παραιτηθέντος τοῦ τέως σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, κανονικαῖς ψήφοις ἀνεδείχθη τοιοῦτος ὁ παμειρώτατος τέως Σιτανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἀθανάσιος (Μεγακλής).

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Καθὰ γράφουσιν αἱ ἀττικαὶ ἐφημερίδες αἱ ἐν Δελφοῖς ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς γιγνόμενα ἀνακαμφὰ ἠθασαυροῦ ἀποκαλύπτουσιν ὀνόματα τε καὶ πράγματα, διότι πλὴν τοῦ Θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων ἀνεκαλύφθησαν καὶ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν ἐπιγραφαί, αἵτινες σπουδαιότητος ἐνδιαφέροντος θεωροῦνται, πρόκειται δ' ἴσως ν' ἀποκαλύψωσιν ἤμιν πολλὰ τέως ἄγνωστα.

Καὶ ἐκ Ναυπλίου ἐπίσης ἀγγέλλονται σπουδαῖα ἀρχαιολογικὰ ἀνεκαλύψεις καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν. Πλὴν τῆς γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς τῆς διενεργούσης, ὡς γνωστόν, νέας ἀνασκαφὰς ἐν Τροίχ' ἐπὶ τῇ βίβσει τῶν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Schliemann γενομένων, καὶ τῆς γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς ἀνασκαπτούσης τοὺς Δελφοὺς καὶ ἡ ἀγγλικὴ ἀρχαιολογικὴ σχολὴ ἐν Ἀθήναις ἐπίσης ποιεῖται ἀνασκαφὰς ἀποκαλυπτούσας σπουδαῖα ἀρχαιολογίματα.

— Ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴ ἀρξίς ἐν Πηριεῖσι τοῦ ἐκ τῶν τὰ μάλιστα ἰδιοτρόπων νέων νορβηγικῶν συγγραφέων, τοῦ Knut Hamsun, ὅστις ἀπεφάσισεν ὀριστικῶς νὰ μάθῃ τὴν γαβλικὴν. Τῶν οἰκονομικῶν δ' αὐτοῦ μὴ ἐπιτροπῶντων βίον ἐν Πηριεῖσι ἀνεῖ ἔργασίας, κατὰ τὰς νορβηγικὰς ἐφημερίδας, σπουδαίως νὰ ἐργασθῇ εἰσεργχόμενος εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Λούβρου ὡς κατώτερος ὑπάλληλος ἢ μᾶλλον ὡς ὑπηρέτης (garçon) εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν Καφενεῖον. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπίγγελμα οὐδαμῶς ἐστὶ ξένον αὐτῷ, διότι ὑπηρέτησεν οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν καφεναίῳ ἐν Βοστώνῃ, εἰς ἣν μετέβη ὅπως μάθῃ τὴν ἀγγλικὴν.

Ὁ κ. Knut Hamsun ἐστὶ συγγραφεὺς μυθιστορίας ἐπιγραφομένης *la Faïm*, ἥτις ἔτιχεν ἐκτάκτου ἐπιτυχίας πρὸ δύο ἐτῶν ἐν ταῖς σκανδιναυικαῖς χώραις καὶ ἐν Γερμανίᾳ. Πρὸ μικροῦ δὲ ὁ κ. Hamsun ἐδημοσίευσεν μυθιστορίαν ἐπιγραφομένην *le Rédacteur Lyngre*, ἐν ᾧ πρόκειται περὶ τῶν νορβηγικῶν δημοσιογράφων. Τὸ κυριώτατον δὲ πρόσωπον τῆς μυθιστορίας ταύτης ἐστὶν ὁ διευθυντὴς τῆς μεγάλης ἐφημερίδος τῆς Χριστιανίας ἐν ἣ γράφουσιν οἱ κ. κ. Bjornson, Georges Brandes καὶ Sigurd Ibsen. ὁ υἱὸς τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως. Ἴδω! ὅτι ὁ συγγραφεὺς οὗτος ἐφαρμόζει τὸ τοῦ Ἡπείδου, «ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δὲ τ' ὄνειδος».

— Ἀγγέλλεται ὅτι προτεχῶς ἐκδίδεται μονογραφία περὶ τοῦ Renan ὑπὸ τοῦ ἀγγλοῦ Grant Duff, φίλου τοῦ διατήμου φιλοσόφου καὶ ἱστορικοῦ ἀπὸ τοῦ 1859.